

RABİA AYSEL

HAYAT YARIM
BIRAKIR
SEN ELLERİMİ
TUT

hayykitap
EDEBİYAT

Hayykitap - 873
Edebiyat - 199

Hayat Yarım Bırakır
Sen Ellerimi Tut
Rabia Aysel

Hayykitap Edebiyat Yayın Yönetmeni: Caner Yaman
Editör: Osman İlhan
Kapak Tasarımı: Betül Akyar
Sayfa Tasarımı: Turgut Kasay

ISBN: 978-625-7685-83-2
1. Baskı: İstanbul, Temmuz 2021

Baskı: Yıkılmazlar Basım Yay.
Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B
Güneşli - İstanbul
Sertifika No: 45464
Tel: 0212 630 64 73

Hayykitap
Zeytinoğlu Cad. Şehit Erdoğan İban Sk.
No: 36 Akatlar, Beşiktaş 34335 İstanbul
Tel: 0212 352 00 50 Faks: 0212 352 00 51
info@hayykitap.com
www.hayykitap.com
facebook.com/hayykitap
twitter.com/hayykitap
instagram.com/hayykitap
Sertifika No: 12408

© Bu kitabın tüm hakları
Hayygrup Yayıncılık A.Ş.'ye aittir.
Yayınevimizden yazılı izin alınmadan kısmen veya
tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

HAYAT YARIM BIRAKIR

SEN ELLERİMİ TUT

Rabia Aysel

*“Pencere açık, gökyüzü içeri doluyor.
İnsanlığın soluğu içeri doluyor.”*

Bölüm 1

İnsan, istediği gibi planlayıp hayalini kursa da; hayat bildiği, istediği gibi gelirdi.

Kuralı; bildiğini okumaktı.

Bazen iyi davranır, her şeyin güzel olacağına inandırır, insanın yüzünü güldürürdü. Aslında bu; sonrasında getireceği tüm ayrılıkların, kötülüklerin hazırlık süreci demektir.

Duygularıyla ve kalbiyle hareket eden her insan kanar, inandıkça inanır ve her şey hep güzel kalacakmış gibi hissederdi. Sonra da... Kaybettikleriyle kalakalırdı, tıpkı benim gibi.

Geçmişimde yaşadıklarım benim için hiç kolay olmamıştı.

Her şeyin hep güzel olacağına en kuvvetli inanç duyduğum bir zamanda asıl olan tüm gerçeklik beni kışın ortasında hoyrat esen rüzgâra çevirmişti.

Hiç duymadan, umursamadan, yönünü bile bilmeden sadece esen... En çok da kendine, en çok da kendini buz gibi yakan...

Sigaramdan aldığım son dumanı ciğerlerime uzunca çektikten sonra pencerenin kenarında duran saksının içine bastırdım ve başımı pencereden dışarı uzattım.

Yanıp yanıp sönen sokak lambası sinirlerimi bozuyordu. Birkaç gündür odamdan içeri süzülen sarı ışığın dengesiz hareketine

karşın, başımı lambaya doğru çevirdim ve ağızımda tuttuğum dumanı sertçe ona doğru üfledim.

Ardından sessizce pencereyi kapattım ve sırtımı pencerenin pervazına yasladım. Küçük ama kullanışlı bir odamız vardı. Kız kardeşim Sude ve ben aynı odada kalıyorduk. Sınava hazırlandığı için odanın büyük bir kısmını o kullanıyordu. Rahat olması benim için önemliydi.

Yavaş adımlarla odadan ayrıldım ve tam karşıdaki odanın aralık kapısından, kocaman yatağın ortasına kıvrılmış uyuyan minik kıza gülümsedim. Ailemizin Çiçek'i idi. O annesiz uyuyamadığı için beraber yatıyorlardı.

İç geçirdim ve aralık olan kapıyı yavaşça kapattım. Ardından koridorda ilerledim.

Annem mutfakta olmalıydı. Onu mutfak masasında kitap okurken gördüğümde içime her gece çöken o hüznün çöktü. Ağırlığını mutfağın kapısına yasladım ve onu izlemeye başladım.

Babamı dört yıl önce kanserden kaybetmiştik.

İlk zamanlarda koca dünya her gece ayaklanıp, beni alaşağı edip üzerime yıkılıyor gibi hissediyordum. Sonra acıyı çiğnemeyi ve yutmayı öğrendim. Acıdan karnımı doyurmayı öğrendim.

Çiğnedim ve yuttum.

Ve sonra ailemin elinden tuttum, onlarla birlikte her gece dünyayı alaşağı ettim ve onun üzerine yıkıldım. Bir enkaz olarak kirlettim onu. Her gece.

“Orası uyumak için çok da doğru bir seçim değil.”

Derin sessizliğin ardından duyduğum sesle irkildim ve gülümseyerek beni izleyen anneme baktım.

“İyi misin kızım?”

“İyiyim, dolunay var sanırım. Ağırılık çöktü gece gece” dedim pürüzlü sesimle.

Ardından ona doğru ilerledim. Tam karşısındaki sandalyeyi çekecekken, “Umay, oturmadan çöpü döker misin kızım? Kitabı bölmek istemiyorum şimdi, bırakamadım bir türlü elimden” diye mırıldandı.

“Bana, karşıma oturup beni konuşturma diyorsun yani?” diye yanıtladım yapmacık bir alınganlıkla. “Dökerim tabii, Arzu hanım. Neden dökmeyeyim?”

Arkamdan bir şeyler gevelerken kahkaha attım ve çöp poşetini alıp dış kapıya doğru yöneldim.

Kapıyı açmamla sert rüzgârın suratıma çarpması bir oldu.

Koşar adımlarla caddeye indim ve konteynıra doğru ilerledim. Hava buz gibiydi. Rüzgâr tenimi ısıırıyordu.

Çöpü fırlatmadan önce, “Pisi pisi!” diye seslendim.

Kedilerle bu karanlıkta küfürleşmemekti niyetim.

Bir karşılık gelmediğinde çöpü fırlattım ve hırkama sarındım. Kapüşonunu boynuma doğru çektikten sonra hızlı adımlarla eve doğru ilerledim.

“Pardon?”

Dört yol ağızlı yoldan düz ilerlerken sağ tarafımda işittiğim sesle duraksadım ve başımı o yöne doğru çevirdim. Karşımdaki iri yarı iki adamı fark ettiğimde kaşlarım havaya kalkmıştı.

Tekin olmadıkları bakışlarından belliydi. Hiçbir şey söylemeden yoluma devam edecektim ki, “Hanımefendi, bu saatte rahatsız ediyoruz ama” dedi hafif kilolu olan adam. Ardından bana doğru bir adım attı ve konuşmaya devam etti: “Biz birini arıyoruz. Herkese sordüğümüz gibi size de soralım ve dağılalım.”

Kaşlarımı çattım.

Bela geliyor demiyordu.

“Kimi arıyorsunuz” diye çıktım sert bir ses tonuyla.

Az önce konuşan adamın hemen arkasında duran ve daha uzun boylu olan (ve daha korkutucu) adam elini cebine attı ve telefonunu çıkardı. Ardından yanıma yaklaştı ve telefonun ekranını bana doğru çevirdi.

Ekran parlaklığı gözlerimi yaktığında homurdanıp gözlerimi kırıştırdım ve fotoğrafa odaklandım.

Fotoğraftaki adamı gördüğümde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Yıllar sonra onun yüzünü yeniden görmek, kaçtığım yangına beni yeniden sürüklemiş gibi hissettirdi.

“Tanıyor musunuz?”

İrkilerek karşımdaki adama baktım.

Ardından telefondaki yüze odaklandım.

Hiç değişmemişti.

Bakışları. Duruşu. Gülüşü.

“Tanımıyorum” diye yalan söyledim. “Onu neden arıyorsunuz?”

“Tanımıyorsan neden soruyorsun” diye atladı kilolu olan.

“Tanımıyorum” diye yineledim. “Merak ettim.”

Fotoğraftaki adam Yavuz’dü. Eski sevgilim. Dört yıl önce beni ve ailesini terk edip giden sevgilim.

Karşılıklı apartmanlarda oturuyorduk ve annesi Aylin teyze annemin can dostuydu. Şu an onların da canı tehlikede olabilirdi.

“Umay!”

Duyduğum tanıdık sesle irkilirken sesin geldiği yöne döndüm. Bakışları sertti ve bana değil, deli gibi adamlara bakıyordu. “Abicim.”

“Tekin...” diye konuştum. Sesim titremişti.

Uzun boylu ve kendinden emin yürüyüşüyle herkesin dikkatini çeken biriydi. En yakın arkadaşlarımdan biriydi. En yakın arkadaşımın sevgilisi, Yavuz’un da dört yıl önceki en yakın arkadaşıydı. Belki de hâlâ öyleydi ama bana yansıtmıyordu.

“Bir problem mi var beyler?”

“Ne gibi” diye diklendi uzun boylu olan. Uzun sarı saçlarını gergin bir tavırla geriye doğru savurdu.

“Kardeşimi gecenin bir vakti sokak ortasında iki adam durdurmuş olduğunu görüyorum.” Konuşurken elini omzuma attı ve beni kendine doğru çekti: “Ne gibi mi?”

“Birini sorduk” diye cevap verdi kilolu adam.

Tekin, “Kimi?” diye karşılık verdiğinde, ikisi aynı anda; “Birini” diye diklendi.

“Tanıyor musun Umay?” derken omzumu yavaşça sıktı.

Kesik bir nefes verip hızlıca, “Hayır” dedim. “Hayatımda ilk defa gördüm.”

Tekin başını salladı ve “Oldu mu beyler” diye konuştu.

Ardından cevap vermelerini beklemeden omzumdaki koluyla baskı uyguladı ve beraber yürümeye başladık. Sorgulamadan ona ayak uydurdum.

“Arkana bakma, ilerle” dedi sakince. “Sorun yok.”

Sessiz kaldım ve yürümeye devam ettim. Neler olduğunu anlamıyordum. Başım patlayacakmış gibi hissediyordum.

Yıllar sonra onu, hiç tanımadığım ve güvenli bulmadığım korkutucu insanların telefonunda bir fotoğrafla görmek, bana binlerce sorulmamış soruya sebep olmuştu.

“Tekin” diyebildim sonunda. “Ne oluyor?”

“Anlatacağım” diye fısıldadı. “Yıkıntı’ya gidelim. Orada bekliyorlar bizi.”

“Kim bekliyor anlamadım?”

“İrem, Soner...” Duraksadı, etrafına bakındı ve “Yavuz” diye ekledi.

“Sen ne saçmalıyorsun Tekin” diye bağırdım sokak ortasında.

Kan beynime sıçramıştı. Buz gibi hava ciğerlerime aktığında alev alıyor gibiydi. “Ne alaka şimdi bu?”

“Anlatacağız” dedi. Ses tonu sakindi ve bu beni daha da sınırlendiriyordu. “Sessizce gidelim şimdi, her şeyi ama her şeyi anlatacağız.”

Ağzım açık yürüyordum. Rüzgâr saçlarımı savurduğunda her şey benden bir tık uzakta gibiydi. Attığım adımların farkında değildim. Benim yerime bir başkası yürüyor gibiydi. Kulaklarım uğulduyordu. Her şey o kadar karışık geliyordu ki, en son düşünmeye son verdim.

“İrem” dedim sinirli bir ses tonuyla.

“Seni arayacaktı izin vermedik. Başının belaya girmesini istemedi Yavuz. Ben etrafa bakınmak için sokakta dolanırken rastladım sana.”

“Ne diyorsun sen Tekin ya” diye bağırdım sonunda. Olduğum yere çakılmışım.

Şaşırdı ve etrafa göz atmaya başladı. Koca sokakta cızırdayan sokak lambasının sesinden başka hiçbir ses yoktu. Ellerini kot ceketinin cebine soktu ve gözlerimin içine baktı.

“Ne diyorsun ya? Kim benim başımın belaya girmesini istemiyor” diye haykırdım. “Pardon? Hayatımın içine eden insandan bahsediyoruz değil mi?”

“Umay, gidelim hadi. Anlatacağız, söz.”

Ayaklarımı öfkeyle yere vurdum. Bu kadar kolay olmasını hazmedemiyordum. Karşıma bu kadar kolay çıkacak olması zoru ma gidiyordu.

Hışımla ilerlemeye devam ettim. Ne yapacağımı bilmiyordum, şu an akışına bırakmaktan başka ne yapılırdı, bilemiyordum.

“Sadece her şeyi öğrenmek için” dedim kendi kendime, “bu kadar.”

“

İnsan bazen rüzgâr gibi eser.
Durmadan, umursamadan, yönünü
bile bilmeden sadece eser. En çok da
kendinden, en çok da kendini buz gibi
yakar.

HAYAT YARIM BIRAKIR SEN ELLERİMİ TUT

Kara geceler umudumu söküyor, yarınlara inancım ol.
Karanlığı bölen gün ışığı, gecemi sabaha bağlayan
manidar vakitlerim ol.

Ben yarım kalmayı öğrendim hayattan, birlikteyken yarım
olmayı öğretelim dünyaya. Yükseklik korkuma armağan
düşüşlerim ol, diplerde tutunalım. Tırmanmak bize göre
değil, başımızı kaldırıncı gökyüzünü görmek yeter bize.

Azla yetinmek değil bu, çok olmaktan korkmak. Çokluk
uğramasın, yetebiliyorken biz bize.

*Hayatın karmaşasıyla gelen umutsuzluklar karşısında,
dupduru bir inançla duran yürekli bir kalemden, hala
tertemiz sevebilmeye inanan güzel yüreklere bir
armağan...*

hayykitap

26 TL
KDV'DEN MUAFTIR

ISBN: 978-625-7685-83-2

9 786257 685832